

[Korsgaard.]

deleshed for Landbruget, og som skulde løbe ud til 1. April, vil man efter al menneskelig Beregning blive nødt til at give forlænget Gyldighed for overhovedet saa nogenlunde at skaffe Balance, og dette uden at man herigennem i mindste Maade faar noget til Hjælp for Landbruget.

De to store Problemer, som i øvrigt har saa afgørende den største Interesse, er naturligvis Arbejdsløshedsproblemet og Landbrugets Forrentning. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at hvor stor en Betydning jeg end tillægger Arbejdsløshedsproblemet, mener jeg dog, at det Spørgsmaal, der først trænger sig frem med Kravet om hurtigst mulig Løsning, er Landbrugets Forrentningsevne.

Om Arbejdsløshedsproblemet vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle faa Bemærkninger, og da for det første den, om man kan antage, at det er muligt med et lukket Marked, som vi jo maa regne med i den nærmeste Fremtid, at skaffe Arbejde til den danske Befolkning, og der forekommer det mig, at man ikke kan besvare dette uden videre med et Nej. Faktum er jo, at Ønsket om Forbrug i Virkeligheden er stort i alle Klasser, og vi staar med en Mængde ledige Hænder, som i høj Grad, hvis de kom til at virke, kunde skaffe Mulighed for, at der blev noget for disse Mennesker at forbruge, saa jeg maa altsaa være af den Mening, at trods det lukkede Marked skulde der i og for sig ingen Grund være til at se Fremtiden i Møde som en fuldkommen haabløs Fremtid.

Paa den anden Side maa det jo erkendes, at det at komme udover den Vanskelighed at faa Forbruget passet ind i Arbejdet har man i hvert Fald endnu ikke evnet hverken i dette Land eller i andre. Om dette Problem har en Gang Professor Warming sagt til mig dette, som jeg i og for sig synes indeholder saa megen Sandhed: at Arbejdsløshedsproblemet teoretisk set skulde være meget let at løse, idet man jo bare kunde lade de arbejdsløse arbejde for sig selv. Det er jo ogsaa det, nogle har prøvet at gøre, men det er i hvert Fald endnu ikke kommet saa vidt, at man i Virkeligheden har naaet et Resultat, der betyder saa særdeles meget.

Nu har imidlertid Regeringen nedsat et Udvalg med det for Øje — det maa jeg i hvert Fald mene — at regulere disse Forhold. Jeg tror nu ikke, det er en god Sammensætning, dette Udvalg har faaet. De paagældende Mennesker er, saa vidt

jeg kender dem — jeg kender dem for øvrigt ikke alle —, baade velbegavede og selvfølgelig hæderlige Mennesker i enhver Henseende, men efter mine Begreber har ingen af dem, jeg kender, Fantasi, om man vil, Skaberevne. Tager vi den Mand, som vel er mest kendt, og som man maa sige er tilbøjelig til at mene er en skabende Natur, nemlig Professor Birck, da er det vel en begavet Mand, men jeg har aldrig set eller hørt ham stille Forslag om nye Ting. Han har den Evne at kunne kritisere — det er ogsaa en Evne, der kan være nyttig under mange af Livets Forhold —, men det, man i Øjeblikket har Brug for, er Mænd, der kan skabe, og paa det Punkt tror jeg afgjort ikke, man kan sige, at Professor Birck har særlige Evner, og om ingen af de Mennesker indenfor denne Kreds ved jeg noget som helst i Retning af, at de har netop de Evner, der i denne Sag skal til. At der vil blive fejlet, hvis man indlader sig paa nye Ting, er ligetil, men lige saa sikkert er det, at hvis man ikke gør det, sker der det, der maaske er endnu værre.

Hvad Landbrugskrisen angaar, som jeg altsaa regner for det i Øjeblikket vigtigste Problem, vil jeg gerne spørge Regeringen, om den har den samme Opfattelse, som jeg traf paa Vælgermøder fra socialdemokratisk Side: at Landbrugskrisen i Virkeligheden skulde løses alene over Kapitalen, og det saaledes at forstaa, at først og fremmest skulde en hel Del af Gælden skrives af, og dernæst skulde den Gæld, der blev tilbage, forrentes med en bevægelig Rente, passende til, hvad man maatte antage, den paagældende Ejendom retteligen kunde bære. Det er et overmaade vigtigt Spørgsmaal, om Regeringen vedstaar dette, som dets Kandidater paa Vælgermøderne vistnok har sagt paa dette Omraade.

Stillet overfor det ærede Medlem Hr. Fisker spurgte jeg ham ved en vis Lejlighed, om han ogsaa mente, at statsgaranterede Obligationers Rente kunde nedsættes ved Lov. Nu kunde det aldrig falde mig ind at spørge den højtærede Justitsminister, om han mener det eller ikke, for jeg gaar ud fra, at han vilde sige, at hvis Regeringen af politiske Grunde mener det, mener han det ogsaa, men jeg vil gerne spørge Regeringen, altsaa for saa vidt Statsministeren, om Regeringen virkelig mener, at dette kan lade sig gøre. Mod mine Retsbegreber strider det i hvert Fald i høj Grad, men det var da i hvert Fald rart at vide, om det er noget, man siger paa Vælgermøder og saa i øvrigt ikke gør noget